FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 31. JANUAR 1980 [1]

Høje Ret.

Denne sag er forelagt af Cour d'Appel de Paris, som har anmodet Domstolen om at afgøre, om fællesskabsreglerne — især Rådets forordning nr. 974/71 og Kommissionens forordninger nr. 648/73 og 649/73 — i forbindelse med et fransk selskabs import af vin fra Marokko indebærer, at de monetære udligningsbeløb, som den franske importør har oppebåret, skal betales til den marokkanske eksportør.

Anledningen til hovedsagen er en kontrakt, som den 18. juni 1974 blev indgået mellem l'Office de Commercialisation de d'Exportation (OCE), et offentligretligt organ i Marokko, og Société Anonyme Méditerranéenne et Atlantique des Vins, Samavins.

I henhold til Kommissionens forordninger af 1. marts 1973, nr. 648/73 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb og nr. 649/73 om fastsættelse af de monetære udligningsbeløb oppebar Samavins i forbindelse med indførslen af vinen til Frankrig monetære udligningsbeløb, som blev fratrukket den told, selskabet havde betalt. OCE stillede derpå krav om, at Samavins skulle betale det beløbet, hvilket Samavins nægtede.

Cour d'Appels henvisning til Rådets forordning nr. 974/71 giver mig anledning til at fremsætte en bemærkning, nemlig, at denne retsakt, hvorved der som bekendt indførtes monetære udligningsbeløb, i sin oprindelige affattelse ikke omfattede handelen med lande, hvis valutaer var blevet devalueret, som tilfældet var med Frankrig i 1974. Som generaladvokat Warner også anførte i sit forslag til afgørelse i sag 94/77 (Zerbone, Sml. 1978, s. 120), blev artikel 1, stk. 1 (i forordning nr. 974/71) først ved Rådets forordning nr. 509/73 af 22. februar 1973 ændret således, at monetære udligningsbeløb kunne anvendes i medlemsstater, hvis valuta var blevet devalueret.

For at besvare det konkrete spørgsmål, som Cour d'Appel har stillet, er det tilstrækkeligt at anføre, at det i fællesskabsreglerne om monetære forhold på landbrugsområdet kun foreskrives, at det er den erhvervsdrivende, der skal udføre toldformaliteterne, som også modtager henholdsvis skal erlægge de monetære udligningsbeløb. Spørgsmålet om en eventuel deling af de modtagne beløb eller af betalingen af beløbene mellem nævnte erhvervsdrivende og dennes medkontrahent falder helt klart uden for det område, der reguleres af fællesskabsretten, der kun angår forholdet mellem toldforvaltningen og den erhvervsdrivende, som er i direkte kontakt med toldforvaltningen. Forholdet mellem sidstnævnte erhvervsdrivende og dennes medkontrahenter henhører under aftalefriheden, som denne finder udtryk i kontrakten mellem parterne, og spørgsmålet kan derfor kun løses på det kontraktsretlige plan.

1 — Oversat fra fransk.

Af disse grunde foreslår jeg, at spørgsmålet, som Cour d'Appel de Paris har forelagt, besvares således:

Fællesskabsretten indebærer på ingen måde, at importøren skal betale eksportøren de monetære udligningsbeløb, som importøren har oppebåret i forbindelse med indførsel af varer, for hvilke der ydes monetære udligningsbeløb.